

Arrest

nr. 202 557 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2017 met referentienummer 73982.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 november 1990.

1.2. Op 25 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), om haar in België verblijfsgerechtigde echtgenoot te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 31 januari 2014 toegekend.

1.3. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart. Het tijdelijke verblijfsrecht wordt tweemaal verlengd voor de duur van één jaar, tot en met 25 juni 2017.

1.4. Op 20 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 27 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B.A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 24.11.1990

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §5, tweede lid, 3° van de wet: de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Bij de vraag voor verlenging van de A-kaart van mevrouw op 19.05.2017, werd als bewijs van de bestaansmiddelen een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen van de echtgenoot voorgelegd van de maanden mei 2016 tot en met april 2017. Er was geen enkel bewijs dat meneer actief werk zocht.

Op 01.06.2017 werd door onze diensten een brief naar de stad Antwerpen verstuurd, te betekenen aan betrokken, met de vraag om bewijzen voor te leggen dat de echtgenoot actief werk zoekt. Deze brief werd betekend op 29.06.2017.

Op 28.07.2017 brengt betrokkene het volgende aan: een attest van betalingen van werkloosheidsuitkeringen van mei 2016 tot en met juni 2017. Verder is er een arbeidsovereenkomst van meneer voor bepaalde duur, met name van 28.06.2017 tot 31.08.2017.

Loonfiches werden niet aangebracht, ook niet achteraf. De arbeidsovereenkomst voorzag arbeid voor 3 dagen per week, 9 uur per dag.

Navraag in de DOLSIS-gegevensbank toont aan dat meneer na afloop van de arbeidsovereenkomst niet meer werkt. Evenmin zijn er bewijzen dat hij heden actief werk zoekt.

De deeltijdse arbeidsovereenkomst voor twee maand, voorafgegaan door een lange periode van werkloosheid en gevolgd door weer een periode van werkloosheid zonder dat er nog een bewijs is dat meneer werk zoekt, kan niet beschouwd worden als actief werk zoeken. Actief werk zoeken houdt in dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, enz... Gezien de leeftijd van de echtgenoot kan het begrip actief werk zoeken veel beter ingevuld worden.

Wat betreft artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet: het feit dat betrokkene gehuwd is en dat het koppel een gezamenlijk kind heeft, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Mevrouw is pas sedert juni 2014 in België; het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, § 5, 11, § 2, voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen zet de verzoekende partij haar middel uiteen als volgt:

"[...] Verwerende partij stelt volgende vast:

- blijkbaar verzoekster partner niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken (onvoldoende actief op zoek naar werk – werkloosheidsuitkering);*
- blijkbaar de aangebrachte documenten onvoldoende zijn om het verblijf van verzoekster te verlengen om humanitaire redenen;*

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster om redenen van bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn voor de toekenning van verblijf door verwerende partij niet ernstig betwist werden.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlengen van verzoekster.

In casu genoot de echtgenoot van verzoekster effectief een werkloosheidsuitkering. Echter uit de bijgebrachte stukken blijkt eveneens dat de referentiepersoon (echtgenoot van verzoekster) actief op zoek naar werk en dus ook geen documenten kon bijbrengen van zijn actieve zoektocht naar werk (zie deeltijdse arbeidsovereenkomst).

Rekening houdend met dit gegeven had verwerende partij uitdrukkelijk moeten vragen naar bewijsstukken inzake tewerkstelling van de partner van verzoekster. Bijkomend blijkt verzoekster de moeder te zijn van een België geboren en verblijfsgerechtigd minderjarig kind, waar verwerende partij van op de hoogte is.

Verwerende partij kan toch niet in alle redelijkheid stellen dat voldaan is aan de volgende bepaling van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet: "[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...]"

[...] Verzoekster is de moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat fysiek, en emotioneel afhankelijk is van haar moeder.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen dat de gezinsband met België miniem is en zij (lees: verzoekster) "maar" drie jaar in België verblijft en dus meer banden heeft met Marokko dan België. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

[...] Bovendien stellen verzoekers vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

2.1.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij wordt beëindigd op basis van de vaststelling dat niet langer blijkt dat haar echtgenoot, die zij vervoegde in België, nog beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist bij artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat weliswaar het bewijs werd aangebracht dat haar echtgenoot beschikt over een werkloosheidsuitkering, maar dat niet blijkt dat deze ook effectief werk zoekt waardoor deze uitkering niet in aanmerking kan worden genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt hierbij nog vast dat de verzoekende partij op 28 juli 2017 bijkomend, en dit na uitdrukkelijk door het bestuur te zijn

uitgenodigd bewijzen van actief werk zoeken van de echtgenoot voor te leggen, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 28 juni 2017 tot 31 augustus 2017 voorlegde voor de echtgenoot. Hij stelt vast dat loonfiches ontbreken en evenmin blijkt dat er sindsdien nog een tewerkstelling was. Hij motiveert verder dat een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor twee maanden, voorafgegaan door een lange periode van werkloosheid en gevolgd door weer een periode van werkloosheid zonder dat er nog een bewijs is dat de echtgenoot werk zoekt, niet kan worden beschouwd als actief werk zoeken. Hij benadrukt dat actief werk zoeken inhoudt dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, ... Hij stelt dat gezien de leeftijd van de echtgenoot het begrip actief werk zoeken veel beter kan worden ingevuld. Daarnaast wordt er gewezen op artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het feit dat de verzoekende partij is gehuwd en een kind heeft met haar echtgenoot, haar niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van haar verblijfsrecht. Er wordt uiteengezet dat de verzoekende partij pas sinds juni 2014 in België verblijft en het ondenkbaar is dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Hij is van mening dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en de verzoekende partij in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijke bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in artikel 10, § 5 en in artikel 11, § 2, eerste en voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de echtgenote van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden is gemachtigd om er zich te vestigen een recht op verblijf kan laten gelden indien onder meer het bewijs wordt aangebracht dat de verblijfsgerechtigde vreemdeling beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

In artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet is voorts het volgende bepaald:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris de referentiepersoon op datum van het nemen van deze beslissing niet langer was tewerkgesteld, maar werkloosheidsuitkeringen genoot. Hij stelde vervolgens vast dat deze uitkeringen niet in rekening konden worden gebracht bij de beoordeling of er sprake was van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, waar volgens hem geen (voldoende) bewijs voorlag dat de referentiepersoon ook actief werk zocht.

In haar middel bevestigt de verzoekende partij dat haar echtgenoot “*effectief een werkloosheidsuitkering [genoot]*”. Zij geeft aldus niet aan het eerste luik van de motivering inzake de bestaansmiddelen te betwisten, met name dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werkloosheidsuitkeringen genoot. Minstens brengt zij geen concrete argumenten ter zake aan.

Zij stelt vervolgens: “*Echter uit de bijgebrachte stukken blijkt eveneens dat de referentiepersoon [...] actief op zoek [was] naar werk en dus ook geen documenten kon bijbrengen van zijn actieve zoektocht naar werk (zie deeltijdse arbeidsovereenkomst).*” De Raad leest in dit betoog dat de verzoekende partij van mening is dat zij wel degelijk het bewijs leverde dat haar echtgenoot actief werk zocht en dit aan de hand van de voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 28 juni 2017 tot 31 augustus 2017. Zij lijkt aan te geven dat gelet op deze tewerkstelling zij geen documenten kon bijbrengen van een actieve zoektocht naar werk van haar echtgenoot.

De Raas stelt vast dat in de bestreden beslissing concreet wordt ingegaan op deze voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur. Met name kan hierin het volgende worden gelezen:

“Op 28.07.2017 brengt betrokkene het volgende aan: een attest van betalingen van werkloosheidsuitkeringen van mei 2016 tot en met juni 2017. Verder is er een arbeidsovereenkomst van meneer voor bepaalde duur, met name van 28.06.2017 tot 31.08.2017.

Loonfiches werden niet aangebracht, ook niet achteraf. De arbeidsovereenkomst voorzag arbeid voor 3 dagen per week, 9 uur per dag.

Navraag in de DOLSIS-gegevensbank toont aan dat meneer na afloop van de arbeidsovereenkomst niet meer werkt. Evenmin zijn er bewijzen dat hij heden actief werk zoekt.

De deeltijdse arbeidsovereenkomst voor twee maand, voorafgegaan door een lange periode van werkloosheid en gevolgd door weer een periode van werkloosheid zonder dat er nog een bewijs is dat

meneer werk zoekt, kan niet beschouwd worden als actief werk zoeken. Actief werk zoeken houdt in dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, enz... Gezien de leeftijd van de echtgenoot kan het begrip actief werk zoeken veel beter ingevuld worden."

De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motivering en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verder zet zij niet concreet uiteen waarom de voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur haar echtgenoot dan belette om documenten van zijn actieve zoektocht naar werk bij te brengen. Het gegeven dat men werkt op basis van een arbeidsovereenkomst voor twee maanden, verhindert de betrokkene in beginsel niet om actief werk te blijven zoeken. Verder betwist de verzoekende partij het motief ook niet dat geen bewijzen werden voorgelegd dat de referentiepersoon tijdens de voorafgaande periode van werkloosheid actief werk zocht en evenmin bewijzen dat hij na afloop van de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur nog actief werk zocht. Het betoog van de verzoekende partij vermag de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit te halen.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat het bestuur nog bijkomend uitdrukkelijk had moeten vragen naar bewijsstukken inzake een tewerkstelling van haar echtgenoot. Zij gaat eraan voorbij dat zij een aanvraag richtte tot het bestuur voor een verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel en het haar aldus toekwam om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het komt de verzoekende partij toe zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Het kwam de verzoekende partij, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij voert, toe om hieromtrent zelf de nodige stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon. Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken met betrekking tot de voorwaarde van de bestaansmiddelen voor het nemen van de bestreden beslissing voor te leggen. De stukken van het administratief dossier leren bovendien dat het bestuur de verzoekende partij, bij brief van 1 juni 2017, uitdrukkelijk wees op het belang om, waar zij initieel enkel het bewijs van werkloosheidsuitkeringen voorlegde, bewijzen voor te leggen dat haar echtgenoot effectief werk zoekt. Een loutere verwijzing naar de voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur overtuigt de Raad er ook niet van dat alsnog een verplichting rustte op het bestuur om de verzoekende partij uit te nodigen tot het bijkomend voorleggen van stukken. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het bestuur haar andermaal had moeten contacteren om stukken voor te leggen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Zij concretiseert bovendien niet welke bijkomende stukken zij dan alsnog had kunnen voorleggen.

Artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De verzoekende partij benadrukt dat zij de moeder is van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat hier is geboren en dat van haar afhankelijk is. Zij stelt dat niet blijkt dat hiermee daadwerkelijk rekening is gehouden, zoals voormelde bepaling vereist. Minstens betoogt zij dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen waar wordt gesteld dat de gezinsband met België "miniem" is en zij maar drie jaar in België heeft verbleven en dus meer banden heeft met Marokko dan met België. Zij wijst erop dat het centrum van haar economische, familiale en affectieve banden in België ligt.

De Raad stelt allereerst vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de beoordeling vereist bij artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat er een kind is geboren uit het huwelijk van de verzoekende partij. Hij is van mening dat het enkele gegeven van een gezinsleven en van het hebben van een kind de verzoekende partij nog niet ontslaat van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Hij ziet verder geen

aanwijzingen dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Hij aanvaardt dus geen noodzakelijke scheiding van de verzoekende partij en haar kind (en echtgenoot) als gevolg van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ook op dat in de bestreden beslissing als dusdanig niet kan worden gelezen dat de gezinsband van de verzoekende partij met België “*miniem*” zou zijn of dat zij, gelet op haar beperkt verblijf in België, meer banden zou hebben met Marokko dan met België. Er wordt enkel geduid dat de verzoekende partij nog maar relatief recent in België verblijft, met name sinds juni 2014, waardoor het ondenkbaar is dat er geen banden meer zijn met het herkomstland. Verder wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat, zoals reeds werd aangehaald, geen aanwijzingen voorhanden zijn dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het herkomstland.

Door louter op algemene wijze te betogen dat het centrum van haar economische, familiale en affectieve banden zich in België bevindt, weerlegt de verzoekende partij geenszins dat zij nog banden heeft met Marokko of toont zij evenmin aan dat haar echtgenoot en kind niet samen met haar naar Marokko kunnen gaan om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Enige disproportionaliteit blijkt dan ook evenmin. Bovendien dient erop te worden gewezen dat in de brief van het bestuur van 1 juni 2017, ter kennis gebracht op 29 juni 2017, de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gewezen op het bepaalde in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet en haar werd gevraagd om alle nuttige documenten ter zake over te maken. Zij heeft zich beperkt tot het voorleggen van een attest van betalingen van werkloosheidsuitkeringen en van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aan de hand van de door haar voorgelegde stukken en de gegevens waarvan mag worden verwacht dat de gemachtigde van de staatssecretaris er kennis van had, aannemelijk te maken dat deze laatste op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat het gezinsleven met de echtgenoot en het gezamenlijke kind een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat en dat niets erop wijst dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het herkomstland.

De Raad besluit dat het op zich niet is betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat haar echtgenoot over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en/of zij moet worden toegelaten tot een verder verblijf. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bevindingen van de gemachtigde van de staatssecretaris zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding, dat deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn of dat hierbij een incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 10, § 5 of 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK).

De verzoekende partij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

[...] Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

[...] Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

[...] Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de Marokkaanse echtgenote is van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaan en de moeder van een in België verblijfsgerechtigd Marokkaans kind.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarig kind een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin [B.-B.A.].

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet opwegen tegen de intrekking van verblijf.

[...] Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk, minstens uiterst moeilijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

[...] Artikel 5 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“De staten moeten eerbied tonen voor de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders om te voorzien in een passende begeleiding van het kind.”

[...] Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Elk kind heeft het recht op bijstand en voorzieningen voor de ouders of wettige voogden.”

[...] Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Elk kind heeft het recht op een naam en een nationaliteit en, voor zover mogelijk, het recht zijn/haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

[...] De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekster dochter verder voor onbepaalde tijd van haar moeder gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

[...] Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Marokkaanse kind van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoekster een bijlage 14ter werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van moeder op te nemen om haar kind op te voeden.

[...] Het minderjarig kind heeft niet alleen hun Marokkaanse vader maar ook hun Marokkaanse moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van haar persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt haar nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.

In die zin dienen de bepalingen van het EVRK samen met artikel 8 EVRM gelezen te worden. Dit komt erop neer dat de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekster met haar minderjarig kind in het gedrang wordt gebracht.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoekster benadeeld is maar ook het minderjarig Marokkaans kind van verzoekster."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenoot en hun gezamenlijke kind wordt niet betwist. Het bestaan van een privéleven dat losstaat van dit gezinsleven wordt daarentegen op geen enkele wijze concreet aannemelijk gemaakt. In de thans voorliggende zaak onderzoekt de Raad dan ook enkel of de bestreden beslissing is genomen met eerbiediging van het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat er een wettelijke basis is die het bestuur toestaat om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Door over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij op basis van de vaststelling dat niet langer blijkt dat haar echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, streeft de gemachtigde van de staatssecretaris er verder naar om het economisch welzijn van het land en de rechten en vrijheden van anderen veilig te stellen, hetgeen op zich is toegestaan.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat er geen ernstige afweging werd gemaakt tussen het algemene belang en haar gezinsbelangen. Zij stelt dat het nagenoeg onmogelijk, minstens uiterst moeilijk is voor haar om in Marokko een familieleven te leiden daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

Het betoog van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een proportionaliteitstoets heeft doorgevoerd. Zo motiveert hij dat het gegeven dat er sprake is van een gezin met een kind op zich de verzoekende partij niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor het (verder) verblijf. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij pas sinds juni 2014 in België verblijft en het dus ondenkbaar is dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Daarnaast zijn er, volgens de gemachtigde van de staatssecretaris, geen aanwijzingen dat het gezinsleven niet kan worden voortgezet in Marokko. De verzoekende partij gaat voorbij aan deze motieven en toont niet aan dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad merkt ook op dat het gegeven dat de familiale belangen van de verzoekende partij zich momenteel in België situeren, waar zij hier verblijft samen met haar echtgenoot en kind, op zich nog niet wijst op ernstige hinderpalen die het gezin verhinderen het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland Marokko. Hiertoe worden geen concrete argumenten naar voor gebracht. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij en haar kind (en echtgenoot) noodzakelijkerwijze van elkaar worden gescheiden. Het is niet betwist dat haar echtgenoot en kind ook de Marokkaanse nationaliteit hebben. Waar de verzoekende partij betoogt dat ook het centrum van haar sociale en economische belangen zich in België bevindt, dringt daarnaast de vaststelling zich op dat zij geen begin van bewijs voorlegt dat zij duurzame sociale en economische banden met België heeft opgebouwd. Zij weerlegt de vaststelling van het bestuur niet dat, nu zij nog maar sinds juni 2014 in België verblijft, kan worden aangenomen dat zij nog banden heeft met haar herkomstland. Er dient ook te worden herhaald dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige elementen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband, inzake de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan het bestuur. Zij maakte echter enkel een attest van uitbetaling van werkloosheids-uitkeringen en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van haar echtgenoot over.

In de thans voorliggende omstandigheden toont de verzoekende partij een disproportionele belangenafweging of een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.2.2.2. De verzoekende partij betoogt nog dat de artikelen 5 en 18 van het IVRK worden geschonden, doordat zij voor onbepaalde tijd gescheiden van haar dochter zal moeten leven. Zij stelt dat haar dochter niet alleen haar Marokkaanse vader, maar tevens haar moeder nodig heeft voor een evenwichtige ontwikkeling van haar persoonlijkheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat de genoemde artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geenszins noodzakelijkerwijze een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft. Zij gaat immers niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Bovendien wordt er ook aangegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Marokko, vaststelling die de verzoekende partij niet weerlegt. Zij wijst er zo zelf ook reeds op dat haar echtgenoot en kind ook de Marokkaanse nationaliteit hebben. De verzoekende partij is ook niet ernstig waar zij betoogt dat zij niet langer haar taken van moeder op zich kan nemen waar zij als gevolg van de bestreden beslissing niet langer kan werken in België. Zij maakt niet aannemelijk ooit werkzaam te zijn geweest in België of hiertoe concrete stappen te hebben ondernomen.

In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 18 van het IVRK niet worden aangenomen.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS